

Через великі утиски нам слід входити у Боже Царство – так колись навчали апостоли, зміцнюючи учнів. Також апостол Павло наставляє: Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані. (Тим.3:12) І хоч через важкі випробування проходить життя християнина, знаймо, що "...вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її". (1Кор.10:1)

Такою є дорога християнина, таку дорогу пройшов Олександр **Франчук**, і його діти наслідують цей приклад...

Олександр Якович Франчук залишався вірним Богу аж до самої смерті, не зважаючи на погрози атеїстичної влади, тюремні заслання, штрафи, переслідування, знуцання. Олександр та його дружина Лія прищипили любов до Бога у своїх дев'ятох дітей. Господь доручив Олександру Франчуку служіння пресвітера у м.Гнівань Вінницької області, всі сусіди покаялися, і з їхньої сім'ї виросла благословенна церква. Франчуки побудували велику хату, і там проводилися зібрання віруючих, а також їхній дім служив притулком для гонимих християн.

Його другий син - Павло Франчук, наслідуючи приклад батькової віри, переживши на собі незаслужені милості Божі, також удостоївся терпіти зневагу і знуцання за ім'я Христове та за свідчення про великі діла Божі, які Господь явив у його житті.

Павло Франчук народився 21 квітня 1955 року у с. Гриженці, Вінницької області в Україні. Після закінчення залізничного технікуму, восени 1974 року його призвали до служби в армії аж у м.Біробіджан, що є столицею Єврейської автономної республіки на Далекому Сході. Там за свідчення Христа терпів нещадні знуцання від офіцерів, врешті був вивезений у безлюдну тайгу помирати від голоду і холоду. Але в той час Господь врятував Павла від загибелі, однак внаслідок численних укусів енцефалітних кліщів була

Написав Андрій Ткач
Середа, 13 липня 2011, 14:18

уражена його нервова система, і лікарі констатували неминучу смерть. Павло вже був повністю паралізований, глухий, німий та сліпий. Він уже був готовий до переходу у вічність, але Бог має інші плани: Господь явив велику милість до помираючого та оздоровив його, і повелів звіщати по цілому світу про те, що зробив Господь.

Усі сусіди, побачивши чудо Боже, увірували Богу, пізнавши, що Бог живий. З усіх районів, де тільки чули про Боже чудо, з'їжджалися люди, щоб переконатися, що Бог реальний. Та ворог душ людських в особі тодішніх кагебістів сильно протривився тому, і різними способами залякували та погрожували Павлові, лиш би він відмовився свідчити про Божі чудеса в його житті. Вони вимагали від нього написати спростування, ніби це не Бог його зцілив, але він не міг погодитися на таку угоду.

Незважаючи на те, що кагебісти намагалися знищити церкву, припинити свідчення про очевидні діла Божі, але, вірний Господь Своему слову, злочинні дії тодішньої влади не змогли зупинити те, що робив Бог через Своїх дітей. Господь зберіг життя Павла від переслідувань, і врешті у 1989 році склалася обставина, що йому довелося покинути рідних та емігрувати до США, де надали йому притулок. Господь зробив все для того, щоб Павло Франчук міг далі звіщати Євангеліє, свідкуючи по цілому світу про те, що зробив Господь в його житті.

Тим часом і в Україні, здавалось, уже минулися часи гонінь та переслідувань, вже можна було вільно проповідувати Євангеліє, але ворог продовжував протривитись розповсюдженню правди.

Відтак у 1994 році прийшло ще одне випробування на сім'ю Франчуків. Тоді покаялися дві сестрички, що навчалися в технікумі. Але їхні батьки сильно спротивилися цьому, і дівчата боялися приїжджати додому, а тому іноді на вихідні відвідували дім Франчуків. Одного разу, близько 23 години ночі односельчани тих дівчат, вирішивши вчинити розправу над «сектантами», добре випили і приїхали до Франчуків з ланцюгами на руках. Дівчат тоді не було вдома. Проте нападники увірвалися в дім і почали страшне побоїще: нанесли важкі тілесні ушкодження старенькій Лії, сильно розсікши їй голову, пробити череп, а діти кинулися рятувати її. А в той час розбійники звалили з ніг батька сім'ї Олександра, стали бити і душити його, а потім взяли за ноги і потягнули в машину, посадили його на задньому сидінні і повезли в лісосмугу, погрожуючи повішанням. Дорогою нетверезі нападники, сидячи поруч, знущалися над ним як могли: били його і руками і тим, що мали під руками. Поламали ребра, побили нирку, печінку, пальцями розривали йому ніс, рот, виколочували очі, вуха понадривали – лише на верхніх жилах висіли.

Коли близькі та міліція наздогнали розбійників, зупинили їх, скинувши автомобіль в кювет, відібрали батька, який вже не подавав ознак життя, був весь облитий кров'ю, з вичавленими очима, і настільки понівечений, що годі було сподіватися, що Господь ще продовжить його життя. Олександра непритомного у важкому стані доставили в лікарню.

Тим часом Павло Франчук, вже тоді проживаючи в Америці, зробив усе можливе, щоб

Написав Андрій Ткач
Середа, 13 липня 2011, 14:18

забрати батька до себе. Слідчі вимагали від Олександра підписати необхідні документи, щоб покарати тих злочинців, які так жорстоко обійшлися з ним. Але цей страждалець сказав: *«Я постраждав за Ім'я Ісуса Христа, і жодного підпису на суд давати не буду. Я залишаю це їм на свідоцтво. І нехай Господь їхнє серце розкриє, і прикличе до себе. Ось моє бажання!»*

Тоді й у консульстві США, перевіривши факти, наполягали, щоб Олександр підписав документи, засвідчивши проти кривдників, але й їм він відмовив: *«Навіть якщо ви не дозволите мені зустрітися з сином, все одно підписувати на це жодних паперів не буду. Я їм все прощаю»*. Проте через три місяці батькам Павла Франчука дозволили виїхати до сина. Виїжджаючи з України, вони все залишили, передавши свій будинок громаді віруючих, де й сьогодні проходять зібрання, в ім'я Ісуса Христа.

Павло дуже переживав і молився за свого батька, що він абсолютно сліпий і не може нічого бачити. І там в Америці про цей випадок дізнався один професор, що спеціалізувався по очах, доктор Боріс, член баптистської церкви. Незважаючи на те, що усі клініки відмовились допомогти 64-річному Олександру, цей доктор вирішив взятися за цю відчайдушну справу, говорячи: *«Страждальцю я готовий допомогти, і допоможу за свої кошти. Моліться, а я буду працювати»*. Було проведено 6 операцій, і було відновлено зір, одне око на 100%, а друге на 30%, і за це доктор Боріс витратив близько 400 тис. доларів власних коштів.

Однак, недовго Олександр радів можливістю бачити своїх рідних – внаслідок значних пошкоджень його почало паралізувати. Прийшов час, і батько скликавши усіх дітей, повідомив, що в цей день буде його перехід. Він помирав при свідомості, як мученик за Христа, а помираючи, дав дітям такий заповіт: ***"Не мстіть за себе. Дайте місце гніву Божому. І довіряйте все Богу..."*** |
відійшов у вічність.

Блаженні вигнані за правду

Франчук: довіряйте все Богу! - Джерело

Написав Андрій Ткач

Середа, 13 липня 2011, 14:18
